

[Ingeborg Hansen.]

har haft Held til at afhjælpe eller bøde paa, nemlig at svangre Kvinder i vidt Omfang enten selv foretager Svangerskabsafbrydelse eller henvender sig til ikke-lægekyndige Personer om Bistand, søges nu afhjulpet ved dette Forslag. Det er min Overbevisning, at Anvendelsen af Straf i disse Tilfælde kun i meget ringe Grad er formaalstjenlig, og at Ondet i Virkeligheden kun kan afbødes ved i saa vid Udstrækning som muligt at yde Hjælp, ikke alene ved sociale og forebyggende Foranstaltninger, men ogsaa ved en vis Adgang til at søge Lægehjælp. Jeg indser imidlertid vel, at Loven maa sætte Grænser for, hvornaar en saadan Lægehjælp kan ydes. Hvor Grænsen skal drages, er der mange Meninger om, og maaske vil det i en Lov være umuligt overhovedet at fastsætte en fast Grænse, idet Lovens Ord, naar de ikke enten vil holde paa den absolutte Strafbarhed eller den absolutte Straffrihed, maa give Plads for et Skøn, der til syvende og sidst afhænger af de Personer, som skal udøve det. Jeg haaber, at den Formulering, Lovforslaget nu har, vil vise sig at være velegnet til baade at sætte en rimelig Grænse for Tilladeligheden af Svangerskabsafbrydelse og at give Adgang for Læger til at yde Hjælp i et vidt Omfang. Loven indeholder i øvrigt Bestemmelser om Oplysning og Vejledning, som jeg for mit Vedkommende med Glæde kan tiltræde.

Derimod beklager jeg, at Lovforslaget fratager Nævningedomstolene Afgørelserne i de allerfleste Tilfælde af Sager om Fosterdrab. Jeg har gennem de Aar, jeg har beskæftiget mig med disse Spørgsmaal, betragtet det som et stort Gode, at Afgørelserne i disse Sager var lagt i Hænderne paa en Lægmandsdomstol af den Art, som Nævningedomstolene er, idet jeg mener, at Nævningeretternes Sammensætning og Virkemaade gør dem egnede til at give Udtryk for den Retsopfattelse, der sædvanlig hersker i Befolkningen, at de derved afslører de Steder, hvor Loven eller den sædvanlige Fortolkning ikke dækker den Retsopfattelse, som er almindelig, og dermed virker direkte opfordrende til Lovgivningsmagten med Hensyn til at søge Overensstemmelse bragt i Stand. Den Funktion venter jeg ikke vil blive udøvet i tilnærmelsesvis samme Grad af den Lægmandsdomstol, der nu indføres fra 1. Juli, hvorved jeg dog ønsker at tilføje, at jeg i øvrigt betragter denne Form for Lægmands Medvirken i Strafferetsplejen som et stort Gode.

Det er mit Haab, at Loven, som den nu foreligger, vil være i hvert Fald Begyndelsen

til at gøre Forholdene for de svangre Kvinder lettere. Maaske vil den ogsaa kunne virke som et Incitament til en Lovgivning om bedre sociale Forhold i det hele, ikke alene for svangre Kvinder, men ogsaa for Kvinder med Børn, og i dette Haab stemmer jeg for det foreliggende Forslag.

Justitsministeren (Steincke): Jeg takker Udvalget for den hurtige Behandling af Sagen og de to Regeringspartier for deres Tilslutning til Lovforslaget.

Til det ærede 15de Medlem for 5te Kreds (Esther Malling Pedersen) skal jeg ikke bemærke andet, end at jeg synes ikke, det ærede Medlem skulde have citeret Indremissions Formands Indsigelse med Hensyn til Affattelsen af § 1 uden samtidig at have citeret den Protest imod denne Indsigelse, som i Dag er fremkommet i „Kristeligt Dagblad“ fra Overkirurg Mogens Fenger, som formentlig er en af dem, der har instrueret Pastor Bartholdy om, hvad det var § 1 indeholdt. Pastor Bartholdy har, saa vidt mig bekendt, hidtil kun haft tre Standpunkter — jeg haaber inderligt, at han efter Læsningen af denne Artikel maa faa det fjerde.

Overkirurgen skriver med Hensyn hertil følgende:

„Fru Inger Gautier Schmit har ifølge Avisreferaterne i Folketinget udtalt omtrent, at vi Underskrivere næppe har forstaaet, hvad vi skrev under paa. Denne lille Uartighed paataler Justitsministeren med en Henviisning til, at Retspræsident Hvidt, Overlæge Johannessen og jeg i offentlige Indlæg har dokumenteret vor fulde Forstaaelse. Jeg finder dette Svar baade loyalt, rigtigt — og forsigtigt.“

Altsaa, de, der har haft Indsigt i disse Forhold, de har forstaaet, hvad § 1 indeholdt, og jeg har ikke ændret noget siden da.

De Bemærkninger, det ærede Medlem gjorde med Hensyn til Leunbach og Klinikkerne, skal jeg ganske lade ligge — jeg synes ikke, det vedrører mit Forslag. Overhovedet synes det ærede Medlem at mene, at jeg ikke rigtig aner, hvor vigtig denne Lovgivning er. Jeg tror, det ærede Medlem tager fejl. Jeg har beskæftiget mig med Befolkningsproblemer fra, jeg formoder, før det ærede Medlem blev født, saa jeg er ganske nøje inde i disse Spørgsmaal, og jeg føler mig ikke i mindste Maade skyldbetynget ved, at det ærede Medlem tror, at jeg ikke aner Vigtigheden af denne Lovgivning.

Til de Udtalelser, det ærede 1ste Medlem for 1ste Kreds (Lisbet Hindsgaul) fremsatte, vil jeg sige, at jeg forstaar ikke